

<https://www.nyhetsbanken.se/2022/09/de-undangomda-sanningen-om-kriget-i.html>

Den undangömda sanningen om kriget i Ukraina

Östra Ukraina (Bonniers Lexikon 1995)

Hur vi förstår kriser är avgörande för hur vi löser dem. Att fuska med fakta leder till

katastrof. Det är detta som händer i Ukraina, skriver Jacques Baud, överste i den schweiziska armén och tidigare medarbetare i landets strategiska underrättelsetjänst.

Jacques Baud har gett en rad olika intervjuer i The Postil Magazine (den senaste [här](#)) och snabbt blivit en eftersökt kommentator av kriget som motvikt till den dominerande Nato-propagandan. De kulturella och historiska faktorer som bestämmer relationerna mellan Ryssland och Ukraina är viktiga. De två länderna har en lång, rik, mångsidig och händelserik historia tillsammans.

Detta skulle vara väsentligt om den kris vi upplever i dag hade sin rot i historien. Men den är en produkt av nuet. Kriget vi ser idag kommer inte från våra föräldrar, deras föräldrar eller ens deras föräldrar. Det kommer från oss. Vi skapade den här krisen. Vi skapade varje del och varje mekanism. Vi har bara utnyttjat en existerande dynamik och Ukraina för att uppfylla den gamla drömmen att försöka förstöra Ryssland. Att Chrystia Freeland, Antony Blinken, Victoria Nuland och Olaf Scholz far- och morfäder hade den drömmen, det visste vi.

Hur vi förstår kriser är avgörande för hur vi löser dem. Att fuska med fakta leder till katastrof. Det är detta som händer i Ukraina. I det här fallet är antalet problem så stort att vi inte kan diskutera dem alla här. Låt mig bara rikta fokus på några av dem.

Lovade James Baker 1990 Michail Gorbatsjov att begränsa NATOs expansion österut?

År 2021 sa [NATO:s](#) generalsekreterare Jens Stoltenberg i ett uttalande att "[det aldrig gavs något löfte](#) om att NATO inte skulle expandera österut efter Berlinmurens fall". Detta påstående avspeglar fortfarande en utbredd uppfattning bland självutnämnda rysslandsexperter som förklarar det med att det inte fanns några löften eftersom det inte slöts något fördrag eller skrevs under något skriftligt avtal. Detta argument innebär en förenkling och är falskt.

Det är sant att det inte finns några fördrag eller beslut från Nordatlantiska rådet (NAC) som innehöll några sådana löften. Men det betyder inte att löftena inte formulerades, inte heller att det handlade om löst nonchalant prat!

Idag finns en känsla av att Sovjetunionen, efter att ha "förlorat det kalla kriget", inte hade något att säga till om i den europeiska säkerhetsutvecklingen. Det är inte heller sant. Som vinnare i andra världskriget hade Sovjetunionen *de jure* vetorätt över den tyska återföreningen. Med andra ord, västländerna var tvungna att komma överens med Sovjet. I i utbyte mot återföreningen krävde Gorbatsjov att NATO inte skulle utvidgas. Man får inte glömma bort att Sovjetunionen fortfarande existerade 1990, och att ett avvecklande av unionen ännu inte stod på dagordningen vilket folkomröstningen i mars 1991 skulle visa. Sovjetunionen stod därför inte i någon svag position och kunde ha förhindrat återföreningen.

Detta bekräftades av Tysklands utrikesminister Hans-Dietrich Genscher i Tutzing (Bayern) den 31 januari 1990 vilket rapporterades i [ett telegram från USA:s ambassad](#) i Bonn:

Genscher varnade dock för att varje försök att expandera [NATO:s] militära räckvidd till Tyska demokratiska republiken (DDR, "Östtyskland/Öa.) skulle blockera den tyska återföreningen.

Den tyska återföreningen medförde två stora konsekvenser för Sovjetunionen, dels tillbakadragandet av de sovjetiska styrkorna i Tyskland (GSFG), vilket var Sovjets mäktigaste och modernaste kontingent utanför dess eget territorium, därmed skulle också en betydande del av dess skyddande "fästningsvall" försvinna. Med andra ord skulle varje framstöt ske på bekostnad av Sovjetunionens säkerhet. Det är därför Genscher sa:

... Förändringarna i Östeuropa och den tyska återföreningsprocessen får inte "undergräva sovjetiska säkerhetsintressen". Därför bör NATO utesluta en "expansion av sitt territorium österut, det vill säga närmare de sovjetiska gränserna."

I detta skede var Warszawapakten fortfarande i kraft och NATO-doktrinen oförändrad. Därför uttryckte Mikhail Gorbatsjov mycket snart sin legitima oro för Sovjets nationella säkerhet. Det var detta som fick James Baker, den amerikanske utrikesministern, att omedelbart inleda diskussioner med honom. För att minska Gorbatsjovs oro [förklarade Baker](#) den 9 februari 1990:

Inte bara för Sovjetunionen utan även för andra europeiska länder är det viktigt att det ges garantier att, även om USA bibehåller sin närvaro i Tyskland inom ramen för NATO, så kommer inte en tum av NATOs nuvarande militära jurisdiktion att utvidgas österut.

Löften gavs således helt enkelt för att västvärlden var tvungen att få Sovjetunionens godkännande; och utan löften skulle Tyskland inte ha återförenats. Gorbatsjov [accepterade den tyska återföreningen](#) endast för att han hade fått dessa försäkringar från president George H.W. Bush och James Baker, förbundskansler Helmut Kohl och hans utrikesminister Hans-Dietrich Genscher, Storbritanniens premiärminister Margaret Thatcher, hennes efterträdare John Major och deras utrikesminister Douglas Hurd, president François Mitterrand, men också från CIA-chefen Robert Gates och Manfred Wörner, NATO:s dåvarande generalsekreteraren.

[I ett tal i Bryssel](#) den 17 maj 1990 förklarade NATOs generalsekreterare Manfred Wörner:

Det faktum att vi är beredda att inte flytta fram någon NATO-armé utanför tyskt territorium ger Sovjetunionen en solid säkerhetsgaranti.

I februari 2022 avslöjade Joshua Shiffrin, en amerikansk politisk analytiker i den tyska tidskriften [Der Spiegel](#), ett avklassificerat HEMLIGT dokument från den 6 mars 1991, nedskrivet efter ett möte mellan de politiska statssekreterarna från utrikesministerierna i USA, Storbritannien, Frankrike och Tyskland, där den tyska representanten Jürgen Chrobog säger:

Vi gjorde det klart i 2+4-förhandlingarna att vi inte skulle expandera NATO bortom Elbe. Därför kan vi inte erbjuda NATO-medlemskap till Polen och de andra.

Representanterna för de andra länderna accepterade också idén att inte erbjuda NATO-medlemskap till övriga östeuropeiska länder. Skriftligt nedtecknad eller inte så fanns det en "deal", helt enkelt därför att en "deal" var oundviklig. I internationell rätt är ett "löfte" en giltig ensidig handling som måste respekteras ("promissio est servanda"). De som förnekar detta idag är helt enkelt individer som inte vet värdet av ett givet ord.

Bortsåg Vladimir Putin från Budapestmemorandumet (av år 1994)?

Vid säkerhetsforumet i München i februari 2022 hänvisade Volodymyr Zelenskyj till Budapestmemorandumet från 1994, när han hotade med att återigen göra Ukraina till en kärnvapenmakt. Det är dock högst osannolikt att Ukraina skulle komma att bli kärnvapenmakt på nytt, ingen av de andra kärnvapenmakterna kommer att tillåta det och både Zelenskyj och Putin vet detta. Faktum är att Zelenskyj inte använder memorandumet för att skaffa kärnvapen, utan för att få tillbaka Krim, eftersom ukrainarna ser Rysslands annektering av Krim som ett brott mot avtalet. I grund och botten försöker Zelenskyj hålla västländer som gisslan i frågan. För att förstå hur, måste vi gå tillbaka till händelser och fakta som opportunistiskt "glömts bort" av våra historiker [och medier].

Den 20 januari 1991 – alltså före Ukrainas självständighet – erbjöds Krimborna att välja mellan två alternativ i en folkomröstning: 1. Att stanna kvar under Kiev, eller: 2. Att återvända till situationen före 1954 och administreras av Moskva. Frågan som ställdes på valsedeln var:

“Är du för återupprättandet av den Autonoma Socialistiska Sovjetrepubliken Krim som del i Sovjetunionen och medlem av unionsfördraget?”

Detta var den första folkomröstningen om autonomi i Sovjetunionen och 93,6 % av Krimborna valde att ansluta sig till Moskva. Den autonoma sovjetiska socialistiska republiken Krim (ASSR Krim), som avskaffats 1945, återupprättades således den 12 februari 1991 av den ukrainska SSR:s högsta sovjet. Den 17 mars organiserade Moskva en folkomröstning om bevarandet av Sovjetunionen, som accepterades av Ukraina, vilket indirekt bekräftade Krimbornas beslut. I detta skede var Krim under Moskvans kontroll och inte under Kievs, detta eftersom Ukraina ännu inte blivit självständigt. När Ukraina organiserade sin egen folkomröstning för självständighet, blev Krimbornas deltagande svagt, eftersom de inte längre kände att frågan rörde dem.

Ukraina blev självständigt sex månader efter Krim som hade proklamerat sin självständighet den 4 september. Den 26 februari 1992 utropade Krims parlament “Republiken Krim” med den ukrainska regeringens samtycke, vilket gav Krim status som en självstyrande republik. Den 5 maj 1992 förklarade Krim sin självständighet och antog en konstitution. I Staden Sevastopol – som förvaltats direkt av Moskva inom det kommunistiska systemet – uppstod en liknande situation, efter att staden helt utan lagstöd integrerats i Ukraina 1991. De följande åren präglades av en dragkamp mellan Simferopol och Kiev som ville behålla Krim under sin kontroll.

Genom att underteckna Budapestmemorandumet 1994, överlämnade Ukraina sina kärnvapen från f.d. Sovjetunionen – vilka fanns kvar på dess territorium – i utbyte mot “Ukrainas säkerhet, oberoende och territoriella integritet.” I detta skede ansåg Krim att det – *de jure* – inte längre var en del av Ukraina och därför inte berördes av detta fördrag. På Ukrainas sida kände sig Kievregeringen stärkt av memorandumet. Detta är anledningen till att Ukraina den 17 mars 1995 med tvång avskaffade Krims konstitution. Ukraina sände sina specialstyrkor för att störta Krims president Jurij Mesjkov och annekterade *de facto* Republiken Krim, vilket utlöste folkliga demonstrationer för att ansluta Krim till Ryssland. En händelse som knappast rapporterats av de västerländska medierna.

Efter detta styrdes Krim på ett auktoritärt sätt genom presidentdekret från Kiev. Denna situation ledde till att Krims parlament i oktober 1995 formulerade en ny konstitution, vilken återupprättade den autonoma republiken Krim. Denna nya konstitution ratificerades av Krims

parlament den 21 oktober 1998 och bekräftades av det ukrainska parlamentet den 23 december 1998. Dessa händelser och den rysktalande minoritetens oro ledde till ett vänskapsfördrag mellan Ukraina och Ryssland den 31 maj 1997. I fördraget inkluderade Ukraina principen om gränsernas okränkbarhet, i utbyte – och detta är mycket viktigt – [mot en garanti](#) för “skyddet av de etniska, kulturella, språkliga och religiösa särigheterna hos de nationella minoriteterna på deras territorium”.

Statskuppen den 23 februari 2014 innebar inte bara nya myndigheter i Kiev – vilka definitivt inte hade någon konstitutionell grund och som inte var folkvalda – utan innebar också upphävandet Kivalov-Kolesnitjenko-lagen från 2012 om de officiella språken. Därmed respekterade Ukraina inte längre garantin i 1997 års fördrag. Krimborna gick därför ut på gatorna och krävde ett “återvändande” till Ryssland, något som de egentligen redan hade fått 30 år tidigare.

Under en presskonferens om situationen i Ukraina den 4 mars [2014], frågade en journalist Vladimir Putin: “Hur ser du på Krimns framtid? Överväger du möjligheten att det ansluter sig till Ryssland?” Han svarade:

“Nej, vi överväger inte det. Generellt sett anser jag att endast invånarna i ett givet land, som är fria att bestämma och som lever under säkra förhållanden, kan och bör avgöra sin framtid. Om denna rätt har beviljats albanerna i Kosovo, om detta har möjliggjorts i många delar av världen, så utesluter ingen nationernas rätt till självbestämmande, som så vitt jag vet är fastställt i flera FN-dokument. Men vi kommer inte på något sätt att provocera fram ett sådant beslut och kommer inte att uppmuntra sådana känslor.”

Den 6 mars beslutade Krimns parlament att hålla en folkomröstning för att välja mellan att stanna kvar i Ukraina eller begära anslutning till Moskva. Det var efter denna omröstning som myndigheterna på Krim bad Moskva att få anslutas till Ryssland.

Med denna folkomröstning hade Krim bara återfått den status som det redan lagligen hade fått strax före Ukrainas självständighet. Detta förklarar varför Krimborna förnyade sin begäran om att bli knutna till Moskva, på samma sätt som i januari 1991. Dessutom hade ett ”Status of Force Agreement” (SOFA) avtalats mellan Ukraina och Ryssland, ett avtal som reglerade stationeringen av trupper på Krim och i Sevastopol, förnyats 2010 att gälla till 2042. Ryssland hade därför ingen särskild anledning att göra anspråk på territoriet. Befolkningen på Krim, som med rätta kände sig förrådda av Kievs regering, tog tillfället i akt att hävda sina rättigheter.

Den tyska ambassadören i Kiev Anka Feldhusen skapade dock [problem](#) genom att den 19 februari 2022 på tv-kanalen *Ukraine 24* förklarade att Budapestmemorandumet inte var juridiskt bindande. Som av en händelse är detta för övrigt också den amerikanska ståndpunkten vilket framgår av uttalande på den amerikanska ambassadens i Minsk [websajt](#).

Hela det västerländska narrativet om “annekteringen” av Krim är baserat på en omskrivning av historien och en mörkläggning av folkomröstningen 1991 vilken faktiskt existerade och var fullt giltig. Budapestmemorandumet från 1994 citeras fortfarande ofta sedan februari 2022, men det västerländska narrativet ignorerar helt vänskapsavtalet från 1997, vilket är orsaken till missnöjet hos Ukrainas rysktalande medborgare.

Är den ukrainska regeringen legitim?

Ryssarna ser fortfarande regimbytet som skedde 2014 som illegitimt, eftersom det inte gjordes genom en konstitutionell process och utan stöd från en stor del av den ukrainska befolkningen.

Maidanrevolutionen kan delas upp i flera sekvenser med olika aktörer. Idag försöker de som drivs av hat mot Ryssland att slå samman dessa olika sekvenser till en enda "demokratisk impuls": detta som ett sätt att bortförklara de brott som begåtts av Ukraina och dess nynazistiska fanatiker.

Till en början samlades befolkningen på gatorna i Kiev, besvikna över regeringens beslut att skjuta upp undertecknandet av fördraget med EU. Det var inte ett regimbyte som låg i luften. Det var helt enkelt ett uttryck för missnöje.

Tvärtemot vad väst påstår var Ukraina redan då djupt splittrat i frågan om närmande till Europa. En [opinionsundersökning](#) som genomfördes i november 2013 av Kyiv International Institute of Sociology (KIIS), visade att Ukraina delades nästan exakt "50/50" mellan de som förespråkade ett avtal med Europeiska unionen och de som önskade en tullunion med Ryssland. I södra och östra Ukraina var industrin starkt kopplad till Ryssland och arbetarna fruktade att ett avtal som uteslöt Ryssland skulle riskera deras jobb. Det är vad som till slut också hände, i själva verket var målet redan i detta skede att försöka [isolera Ryssland](#).

I *Washington Post* noterade Ronald Reagans nationelle säkerhetsrådgivare Henry Kissinger att Europeiska unionen "hjälpte till att förvandla en förhandling till en kris."

Vad som sedan hände på Maidan involverade ultranationalistiska och nynazistiska grupper, tillresta från den västra delen av landet. Våldsamheter utbröt och efter att ha skrivit på ett avtal med upprorsmakarna om nyval drog sig regeringen tillbaka. Men detta glömdes snabbt bort.

Det var nu inget mindre än en statskupp, ledd av USA med stöd av Europeiska unionen, genomförd utan någon rättslig grund, mot en regering vars val hade godkänts av OSSE som "transparent och ärligt" och "[en imponerande uppvisning i demokrati](#)". George Friedman president för den amerikanska geopolitiska underrättelseplattformen STRATFOR sa i en [intervju](#) i december 2014 att:

"Ryssland ser händelsen som ägde rum i början av detta år [i februari 2014] som en kupp, organiserad av USA. Och det var faktiskt historiens mest uppenbara [kupp]."

Till skillnad från de europeiska observatörerna noterade [Atlantic Council](#), trots sitt starka stöd för NATO, snabbt att Maidanrevolutionen hade kapats av vissa [oligarker och ultranationalister](#). De noterade att de reformer som utlovats av Ukraina inte hade genomförts och att västerländska medier höll fast vid en okritisk "svartvit" berättelse. Ett telefonsamtal, avslöjat av BBC, mellan USA:s dåvarande biträdande utrikesminister för Europa och Eurasien Victoria Nuland och USA:s Kiev-ambassadör Geoffrey Pyatt, visade hur amerikanerna själva valde ut medlemmarna i den framtida ukrainska regeringen, och därmed trotsade både den ukrainska regeringen, alla ukrainare och européerna. Detta var det samtal, som blev känt tack vare Nulands berömda "F*** the EU!"

Statskuppen stöddes inte enhälligt av det ukrainska folket, varken i sak eller formellt. Den var ett verk av en minoritet av ultranationalister från västra Ukraina (Galicien) som inte

representerade hela det ukrainska folket. Den 23 februari 2014 blev den första lag de drev igenom att upphäva Kivalov-Kolesnichenko-lagen från 2012, den lag som fastställde det ryska språket som ett officiellt språk tillsammans med ukrainskan. Det var detta som fick den rysktalande befolkningen att starta massiva protester i södra delen av landet mot de myndigheter som de inte hade valt.

[International Crisis Group](#) (en tankesmedja finansierad av flera europeiska länder och Open Society Foundation) noterade i juli 2019 att:

“Konflikten i östra Ukraina började som en folkrörelse. [...] Protesterna organiserades av lokala medborgare som påstod sig representera den rysktalande majoriteten i regionen. De var oroadade både över de politiska och ekonomiska konsekvenserna av den nya regeringen i Kiev och över de av regeringen senare återkallade åtgärderna för att hindra den officiella användningen av det ryska språket i hela landet [“Rebels without a Cause: Russia’s Proxies in Eastern Ukraine”, International Crisis Group, Europe Report N° 254, 16 juillet 2019, p. 2].

De västerländska ansträngningarna att legitimera denna extremhögerkupp i Kiev ledde till att oppositionen i den södra delen av landet doldes [i media]. För att framställa revolutionen som demokratisk maskerades den verkliga “Västerländska handen” skickligt med den imaginära “Ryska handen”, det var så myten om en rysk militär intervention skapades. Anklagelserna om en rysk militär närvaro var definitivt falska, vilket chefen för den ukrainska säkerhetstjänsten (SBU) [erkände 2015](#) - det fanns inte några ryska enheter i Donbass.

För att göra saken värre fick Ukraina ingen legitimitet genom det sätt på vilket det hanterade upproret. Mellan 2014-2015 förde Ukraina ett krig, som p.g.a. dålig rådgivning från NATOs militär bara kunde leda till nederlag. Landet betraktade befolkningen i Donbass och Krim som fientliga utländska styrkor och gjorde inga försök att vinna självständighetsvännernas “hjärtan och sinnen”. Istället var Ukrainas strategi att straffa folket ytterligare. Banktjänsterna stoppades och de ekonomiska förbindelserna med de självständiga regionerna skars helt enkelt av och Krims dricksvattentillförsel stängdes.

Det är därför det blev så många civila offer i Donbass och att den ryska befolkningens majoritet fortfarande idag står bakom sina lokala regeringar. De 14 000 offren för konflikten brukar skyllas på de “ryska inkräktarna” och de så kallade “separatisterna”. Men enligt FN är mer än 80 % av de civila offren resultat av ukrainsk beskjutning. Slutsatsen blir att den ukrainska regeringen massakrerar sitt eget folk och det med hjälp av finansiering och rådgivning från NATO-militären och länderna i Europeiska unionen, vilka påstår sig försvara sina värderingar.

I maj 2014 fick det våldsamma förtrycket av protesterna befolkningen i vissa delar av Donetsk- och Lugansk-regionerna i Ukraina att hålla folkomröstningar om självbestämmande, i folkrepubliken Donetsk blev resultatet 89 % för, och i folkrepubliken Lugansk 96 % för. Även om västerländska medier fortsätter att kalla dem folkomröstningar om “självständighet”, var de faktiskt folkomröstningar om “självbestämmande” eller “autonomi” (самостоятельность). Fram till februari 2022 pratade våra medier konsekvent om “separatister” och “separatistiska republiker”. I verkligheten, och som det står i Minskavtalet, sökte dessa självutnämnda republiker inte “självständighet”, utan “autonomi” inom Ukraina, med möjligheten att få använda sitt eget språk och sina egna seder.

Är NATO en försvarsallians?

NATO:s syfte är att föra in och skydda sina europeiska allierade under USA:s kärnvapenparaply. NATO kallar sig försvarsallians, även om nyligen [avhemligade USA-dokument](#) klart visar att Sovjet inte hade några planer att attackera väst.

För ryssarna är frågan om NATO är offensivt eller defensivt betydelselös. För att förstå Putins syn måste vi överväga två saker som vanligtvis förbises av västerländska kommentatorer:

1. NATO:s utvidgning mot öst.

2. USA:s stegvisa övergivande av det internationella säkerhetssystemets normativa ramverk.

Faktum är att så länge som USA inte placerade ut missiler i närheten av Rysslands gränser, brydde ryssarna sig inte så mycket om NATOs utvidgning. Ryssland avsåg till och med att självt ansöka om medlemskap. Men problemen började dyka upp 2001 då George W. Bush beslutade att ensidigt dra sig ur [ABM avtalet](#) och att placera ut antiballistiska missiler (ABM) i Östeuropa. ABM-fördraget syftade till att begränsa användningen av defensiva missiler för att bibehålla avskräckningseffekten av ömsesidig förstörelse - beslutsfattande centra skulle dock inte få angripas (för att några beslutsfattare skulle bli kvar att förhandla efter ett kärnvapenkrig). Således begränsades utplaceringen av antiballistiska missiler till vissa specifika zoner – särskilt runt Washington DC och Moskva – och utplacering utanför de nationella territorierna förbjöds.

Sedan dess har USA successivt dragit sig tillbaka från alla vapenkontrollavtal som upprättades under det kalla kriget: ABM-fördraget (2002), Open Skies-fördraget (2018) och Avtalet mellan USA och Sovjetunionen om att avskaffa medel- och kortdistansrobotar (INF) (2019).

2019 motiverade Donald Trump sitt utträde ur INF-fördraget med påstådda kränkningar från den ryska sidan. Men som Stockholms internationella fredsforskningsinstitut (SIPRI) konstaterar, har amerikanerna aldrig [lagt fram några bevis](#) för dessa kränkningar. Faktum är att USA helt enkelt försökte komma ur avtalet för att kunna installera sina AEGIS missilsystem i Polen och Rumänien. Enligt den amerikanska administrationen är dessa system officiellt avsedda att fånga upp iranska ballistiska missiler. Men det finns två problem som tydligt väcker tvivel om amerikanernas goda avsikter:

- * Det första är att det [inte finns något som tyder på](#) att iranierna utvecklar sådana missiler, vilket Michael Ellemann från Lockheed-Martin uttalade inför en kommitté i den amerikanska senaten.

- * Det andra är att dessa system använder Mk41 avfyrningsramper, vilka kan användas för att avfyra antingen antiballistiska missiler eller kärnvapenmissiler. Avskjutningsbasen Radzikowo i Polen ligger bara 800 km från den ryska gränsen och 1 300 km från Moskva.

Bush- och Trump-administrationerna påstod att de system som var baserade i Europa var rent defensiva. Men även om det rent teoretiskt är sant, är det tekniskt och strategiskt falskt, för det tvivel som gjort att de installerats är samma tvivel som ryssarna med rätta hyser i händelse av konflikt. Deras närvaro i omedelbar närhet av Rysslands nationella territorium kan faktiskt leda till en kärnvapenkonflikt. I händelse av en konflikt är det omöjligt för ryssarna att veta

exakt vilken typ av missiler som laddats i systemen – skulle ryssarna invänta nedslagsdetonationerna innan de reagerar? Faktum är att vi redan vet svaret: utan tillräcklig förvarningstid hinner ryssarna inte avgöra vilken typ av missil som avfyrats och därför skulle de tvingas svara förebyggande med ett kärnvapenangrepp.

Vladimir Putin ser detta inte bara som en risk för Rysslands säkerhet, utan han noterar samtidigt att USA i allt större utsträckning struntar i det internationella rättssystemet för att kunna genomföra en unilateral politik. Därför säger Vladimir Putin att europeiska länder skulle kunna dras in i en kärnvapenkonflikt mot sin vilja. Det var innehållet i hans tal i München 2007 och han återkom med samma argument i början av 2022 när Emmanuel Macron åkte till Moskva för att träffa honom i februari.

Finland och Sverige i NATO – är det en bra idé?

Framtiden får utvisa om Sveriges och Finlands beslut att ansöka om medlemskap i NATO var en klok idé. De överskattade förmodligen värdet av det kärnvapenskydd som NATO erbjuder. Faktum är att det är mycket osannolikt att USA kommer att offra sin nationella mark genom att attackera rysk mark för Sveriges eller Finlands skull. Det är mer troligt att om USA använder kärnvapen så kommer det i första hand att ske på europeisk mark och endast som en sista utväg på ryskt territorium, detta för att bevara sitt eget territorium från ett kärnvapenmotanfall.

Vidare har dessa två länder, som uppfyllt de kriterier för neutralitet som Ryssland skulle önska sig från sina direkta grannar, medvetet gjort sig till måltavlor för Rysslands kärnvapen. För Ryssland kommer det största hotet från den centraleuropeiska krigsteatern. Med andra ord, i händelse av en hypotetisk konflikt i Europa skulle ryska styrkor i huvudsak vara engagerade i Centraleuropa, och de skulle då använda sina rörliga kärnvapenarméer för att skydda "flankerna" för sina operationer genom att slå till mot de nordiska länderna, praktiskt taget utan risk för ett amerikanskt kärnvapensvar.

Var det omöjligt att lämna Warszawapakten?

Warszawapakten skapades strax efter att Tyskland gått med i NATO och av exakt samma skäl som vi har beskrivit ovan. Dess största militära insats var invasionen av Tjeckoslovakien i augusti 1968 (med deltagande av alla paktens nationer utom Albanien och Rumänien). Denna händelse resulterade i att Albanien drog sig ur pakten mindre än en månad senare och att Rumänien upphörde att aktivt delta i Warszawapaktens militära ledning efter 1969. Att påstå att ingen var fri att lämna fördraget är därför inte korrekt.

Av Jacques Baud

Ursprungligen publicerad 2022-08-01 i [The Postil Magazine](https://www.thepostil.com). Övers: Lennart Palm.

Källa: <https://www.thepostil.com/the-hidden-truth-about-the-war-in-ukraine/>

Jaques Baud har universitetsexamina i ekonometri och internationella säkerhetsfrågor och har varit överste i den schweiziska armén, arbetat i Schweiz strategiska underrättelsetjänst. Han har också arbetat för FN i Afrika 1995-1996, i New York med frågor kring fredsoperationer (1997-1999). Han grundade det internationella centret för humanitär minröjning i Genf och har lett FN:s UN Joint Mission Analysis Centre i Sudan (2005-2006) liksom avdelningen "Fredspolitik

och doktrin” under FN:s styrelse för fredsbevarande operationer i New York (2009-2011) samt FN:s expertgrupp för reformering av säkerhetssektorn och rättstatlighet. Han har arbetat inom NATO och är författare av flera böcker om underrättelsetjänster, asymmetrisk krigföring, terrorism och desinformation.

Artikeln återges med vänligt tillstånd av The Postil och författaren. Se även Baud på svenska [här](#) och [här](#) och [här](#).